

Največji slovenski dnevnik
v Združenih državah.
Velja za vse leto . . . \$6.00
Za pol leta . . . \$3.00
Za New York celo leto . . . \$7.00
Za inozemstvo celo leto . . . \$7.00

GLAS NARODA

The largest Slovenian Daily in
the United States.
Issued every day except Sundays
and legal Holidays.
75,000 Readers.

List slovenskih delavcev v Ameriki.

TELEFON: CHelsea 3-3878

Entered as Second Class Matter September 21, 1903, at the Post Office at New York, N. Y., under Act of Congress of March 3, 1879

TELEFON: CHelsea 3-3878

NO. 36. — ŠTEV. 36.

NEW YORK, WEDNESDAY, FEBRUARY 13, 1935. — SREDA, 13. FEBRUARJA 1935

VOLUME XLIII. — LETNIK XLIII.

OSTRO NASPROTJE MED VLADO IN DEL. FEDERACIJO

VODITELJI ORGANIZIRANIH DELAVCEV SO OD PREDSEDNIKA ZAHTEVALI SKRAJŠANJE UR DELA

Program Ameriške Delavske Federacije vsebuje šest točk. — Predsednik Roosevelt je opozoril delavske voditelje na nevarne posledice stavk. — Nastop Delavske Federacije je napravil mogočen vtis na nekatere senatorje. — "Labor Board" hoče imeti večjo oblast.

WASHINGTON, D. C., 12. februarja. — Predsedniku Rooseveltu se je danes posrečilo deloma pomiriti razburjene delavske voditelje s tem, da je obljubil organiziranemu delavstvu več pravic pod novo NRA.

Ko so prišli člani izvršilnega odbora Ameriške Delavske Federacije v Belo hišo, se je z njimi precej dolgo posvetoval in jim slednjič rekel, naj nekoliko potrpe in naj ne skušajo dobiti kar preko noči nadvlade nad industrijami, ki še niso unionizirane.

Zvezna vlada ne more s silo ustvariti sporazuma med delavskimi organizacijami in zvezami tvorničarjev, toda predsednik upa, da se bodo delodajalci uklonili in pristali na kolektivno barantanje.

Predsednik Federacije William Green je v teku konference predložil predsedniku program organiziranega delavstva ter rekel pozneje, da je z izidom konference popolnoma zadovoljen.

Roosevelt je opozoril delavske voditelje na velike gospodarske nevarnosti in težkoče, ki bi se brez dvoma pojavile, ako bi izbruhnila stavka v avtomobilski industriji in industriji jekla.

Program, ki je bil predložen predsedniku, vsebuje šest točk.

Organizirano delavstvo predvsem zahteva, naj bo NRA temeljito reorganizirana ter naj se delavcem, ki bodo zaposleni pri javnih gradnjah, plača toliko kot so plačani drugi delavci v dotičnem kraju. Soglasno z načrtom administracije, naj bi dobivali povsod enako plačo, namreč po petdeset dolarjev na mesec.

WASHINGTON, D. C., 12. februarja. — Glede predloge, ki določa 4880 milijonov dolarjev za javne gradnje, bo prišlo jutri do težke preizkušnje med prijatelji vlade in zastopniki organiziranega delavstva.

Gre namreč za predlog senatorja McCarrana, ki zahteva, naj bodo delavci pri teh delih tako plačani kot so delavci, zaposleni v privatnih industrijah.

Za predlog se posebno zavzema William Green, predsednik Federacije, ki pravi, da bi dala vlada slab vzgled, če bi plačala svojim delavcem samo po petdeset dolarjev na mesec.

V tem slučaju bi privatni podjetnik, sledili vladnemu vzgledu ter tudi svojim delavcem znižali plače.

Navsezadnje bi Federacija ne bila proti temu, da bi vlada plačala delavcem samo po petdeset dolarjev, toda za to plačo naj bi bili zaposleni samo po trideset ur na teden.

V kratkem se bo baval senat s predlogo senatorja Blacka glede uvedbe splošnega 30 urnega delovnega tedna.

James A. Emery, zastopnik zveze tovarnarjev, hoče dokazati, da je Blackova predloga protiustavna.

Člani delavskega urada (Labor board) zahtevajo večjo oblast, da bi lahko strožje izvajali določbe NRA.

Odboru je bilo predloženih osemindesetdeset slučajev, v katerih gre za prekršnje člena 7A.

24 podjetnikom je bilo odvzeto znamenje višnjevega orla, kar pa ni imelo posebno praktičnega uspeha.

Vodljivi balon "Macon" se je potopil

MOBILIZACIJA LAŠKE ARMADE

Mussolini je poklical 250,000 mož pod orožje. — Proti Abesiniji je bilo poslanih 50 aeroplanov in velika množina municije.

Rim, Italija, 12. februarja. Benito Mussolini je mobiliziral svojo vojsko in zanesljivi viri zatrjujejo, da bo italijanska vlada zahtevala popolno zadostitev od abesinske vlade za krvave spopade na meji. Mussolini je mobiliziral 250,000 vojakov s popolno vojno opremo.

Zračno brodovje, ki je pod poveljstvom maršala Italo Balbo, ki je pred dvema letoma vodil polet italijanskih letal na razstavo v Chicago, je bilo iz Cirenejke poslano v Eritrejo. Balbo pa je odpotoval v Rim, da se udeleži seje velikega fašističnega sveta, katerega je Mussolini sklical za četrtek.

Trije mornariški razredi so bili poklicani pod orožje, da pomagajo prevažati italijansko vojsko v Eritrejo, ki je provinca italijanske kolonije Somalija.

Med vojaki, ki so bili poklicani pod zastavo, je ves letnik 1911 in šteje 225,000 mož.

Drugi skadron aeroplanov bo v kratkem odletel iz Italije, da nadomesti letala, ki so bila poslana iz Cirenejke. Italijanska armada ima v Somaliji okoli 50 aeroplanov in 30 v Eritreji.

Italija ne more Abesiniji napovedati vojne, ker je tako Abesinija kot Italija članica Lige narodov. Pač pa more poslati proti njej kazensko ekspedicijo po zgledu Japonske v Mandžuriji in vsled tega od Lige ne more pričakovati ničesar hujšega kot ukor.

ITALIJA BO PRISTOPILA K POGODBI

Rim, Italija, 10. februarja. Italijanska vlada bo v kratkem naznanila, da pristopi k avstrijsko-francoskemu sporazumu glede zveze z račne obrambe.

Pariz, Francija, 11. febr. — Zunanji minister Sir John Simon bo 28. februarja prišel v Pariz, ker upa, da bo do tedaj Nemčija odgovorila na angleško-francosko povabilo za pristop k varnostni pogodbi.

UMORILA DVA SINA

Moskva, Rusija, 10. febr. — Ana Grigorjeva, ki je vrgla dva svoja sinova pod gonilna kolesa nekega rečnega parnika, ker se je bala, da je njen zaročenec ne bi hotel poročiti, ako bi vedel, da ima otroke, je bila obsojena na 10 let zapor.

OBLETNICA VSTAJE NA DUNAJU

V spomin na žrtve 12. februarja je bilo mnogo zborovanj v gozdovih. — Policija aretirala 270 socijalistov.

Dunaj, Avstrija, 12. febr. — Navzlic vsem vladnim ukrepom so socijalisti in komunisti proti koncu tedna pripravili velike demonstracije p. t. i. sedanjih vlad v spomin na prvo obletnico, ko je bila 12. februarja lanskega leta v Avstriji uničena socijalistična stranka.

Socijalistični načrt je bil dokazati heimwehru, fašistom in policiji, da avstrijski socijalizem ni mrtev, četudi stranka javno ne nastopa, ker bi bila izpostavljena represalijam policije. Vsled tega je bilo socijalistom naročeno, da 12. februarja ugasnejo v svojih stanovanjih vse luči v znak žalovanja za delavci, ki so bili pred enim letom ubiti.

V Dunajskem lesu je bilo sklicano več sto socijalističnih zborovanj. 300 policistov je bilo postavljenih pri vseh vhodih v gozd in so bili pripravljani, da takoj pohite, kamor bi jih poklicale orožniške in heimwehrovske patrulje. Skoro vsa socijalistična zborovanja so mirno potekla, aretiranih pa je bilo 150 socijalistov, ki so se na skijih vračali z zborovanja v gozdu pri Kaltenleutgeben in 120 na Leopoldsdorfu.

"Združena fronta proti fašizmu", katere organizacija je bila pred kratkim ustanovljena med socijalisti in komunisti, je razdelila med ljudi več tisoč pozivov, v katerih zahtevajo osvoboditev proletarskih jetnikov in kazni za morilce avstrijskih delavcev.

Med drugim se glasi v pozivu: "Prisegajmo, da bomo častili avstrijske delavske mučenike, da bomo večno sovražili njihove morilce in bomo za vsako ceno zvesto držali z zatiranimi delavci".

KAJZER SE ŽELI VRNITI

Berlin, Nemčija, 12. febr. — Bivši nemški cesar Viljem je prosil predsednika in kanclerja Hitlerja, da bi se v juniju smel vrniti v Nemčijo, da bi prebil tri mirne mesece v kopališču v Homborgu.

Hitler mu do sedaj še ni odgovoril, toda monarhisti zatrjujejo, da mu Hitler ne bo dovolil, ker se boji monarhistične agitacije v deželi. Nasproti temu pa povdarjajo naziji, da je Hitlerjevo stališče tako trdno, da se mu ni treba bati starih monarhistov.

Tudi bivši prestolonaslednik princ Friderik Viljem je v priliki svojega obiska pri Hitlerju najbrže razpravljaj o mogoči vrnitvi kazerja v Nemčijo.

U S O D A OBTOŽENCA PRED POROTO

Generalni pravdnik bo dve Hauptmannovi prič postavil na zatožno klop. — Obtožil ju bo krive prisega.

Hauptmannov glavni zagovornik Edward J. Reilly je v pondeljek štiri ure dokazoval porotnikom, da javni obtožitelj ni mogel Hauptmannu dokazati zločina odvedbe. Rekel je, da je bil zločin delo Lindberghovih uslužbencev, ki so izdali svojega gospodarja. E. J. Reilly je naravnost obdolžil Lindberghovo pestunjo Betty Gow, da je dala znamenje odvajalca, kdaj more najlažje odnesti otroka.

V torek je govoril generalni pravdnik Wilentz ter skušal dokazati porotnikom, da ni Lindberghovega otroka nihče drugi odvedel in umoril kot Hauptmann. Govoril je ognjevit nad tri ure ter v svojem govoru označil Hauptmanna kot najbolj podlega zločinca, kar jih pozna svet.

Predno je končal, je vstal v dvorani Rev. Vincent G. Burns, pastor neke neodvisne cerkve v Palisades, N. J. ter vzkliknil: — Počakajte malo, gospod Wilentz!

Takoj so skočili k njemu državni policisti, mu zamašili usta in ga iztirali iz dvorane.

Pozneje se je izvedelo, da je hotel Burns izjaviti: — Neka oseba mi je pri spovedi razodela, kdo je pravi morilec.

Danes bo predsedujoči sodnik Trenchard poučil porotnike, nakar se bodo slednji umaknili k posvetovanju.

Flemington, N. J., 11. febr. Generalni pravdnik D. Wilentz je rekel, da bo veliki poroti predložil obtožbo zaradi krive prisega proti Mrs. Berti Hoff in proti Benjaminu Heierju, ker sta kot prič po krivem pričevala v Hauptmannov prilog.

Mrs. Hoff je izpovedala, da je leta 1933 Izidor Fisch hotel pri njej pustiti nek zavitek, ko je prišel k njej skupno s svojim prijateljem Alfredom Boudreaum. Boudreau pa je pozneje izpovedal, da Mrs. Hoff ni videl že 9 let.

Heier je rekel, da je s svojo prijateljico sedel v svojem avtomobilu poleg St. Raymond pokopališča in da je videl nekoga moškega, ki je skočil čez zid v noči 2. aprila, ko je bila plačana Lindberghova odkupnina in da je bil ta mož Izidor Fisch. Proti temu pa je Joseph F. Farber izpovedal, da je oni večer zadel s svojim avtomobilom v Heierjev avtomobil v New Yorku, okoli 9 milj od pokopališča.

Trenton, N. J., 11. febr. — Izidor Fisch, ki je umrl in na katerega hočejo Hauptmannovi zagovorniki zvrniti krivdo odvedbe Lindberghovega otroka,

KRIŽARKAM SE JE POSREČILO PRAVOČASNO REŠITI POSADKO

WASHINGTON, D. C., 13. februarja. — Mornariški department je malo po polnoči dobil brzojavko, da se je v bližini pacifične obali potopil ameriški vodljivi balon "Macon".

San Francisco, Cal., 12. febr. Na vodljivem balonu "Macon" je nastala iz zagonetnega vzroka eksplozija in balon je padel v morje 110 milj južno od tukaj.

V bližino je takoj prihitelo nekaj bojnih ladij, ki so rešile poveljnika Herberta V. Wileya in osemdeset mož posadke. Trije so izgubili življenje oziroma jih pogrešajo.

Po mnenju tukajšnjih mornariških izvedencev je eksplozija pretrgala balon na dvoje. Ko je padel balon na morje, je šinil v zrak visok plamen.

"Macon" se je vračal iz manevrov, ki so se vršili v južnem delu Californije.

Na mestu nesreče je bila prva amer. križarka "Memphis", takoj za njo pa bojna ladja "Pennsylvania".

Podrobnosti o katastrofi niso znane.

ka, je bil leta 1933 tako reven, da si za zimo ni mogel kupiti suknje.

"Fischevo zdravstveno stanje", je rekel Fischev prijatelj Mortimer B. Steindler, "je bilo ob istem času tako, da nikdar ne bi mogel preskočiti zid pokopališča, kot je storil "John".

Skrivnostni "John", kateremu je profesor dr. John F. Condon v noči 2. aprila 1932 izročil Lindberghovo odkupnino v znesku \$50,000, je tedaj preskočil 6 čevljev visok zid z gibčnostjo srne, ko je zaslišal bližajoče se korake pokopališkega paznika.

"In če hoče zagovornišvo dokazati", je rekel dalje M. B. Steindler, "da je Fisch skočil čez ta zid, tedaj bi njegovo truplo bilo še danes tam. Tak skok bi povzročil njegovo smrt".

Steindler tudi pravi, da se ne bi Fisch nikdar peljal s podulično železnico do pokopališča, ker vožnje pod zemljo ni mogel zdržati. Ravno tako je tudi Fisch rekel, da ne bi mogel voziti avtomobila. Zagovornišvo pa zatrjuje, da je več ljudi videlo Fischu, ko je z avtomobilom vozil lestvo v bližini Lindberghove hiše.

"Fisch je bil zelo odprtih misli", je rekel Steindler. "Nikomur ne bi storil ničesar žalega, pa če bi tudi imel moč za to. Vsi, ki smo ga poznali, vemo, da je bil reven in smo mu pogosto kupili kosilo. Vedno bi rad šel v opero, pa ni imel denarja. Rad je igral šah. Malokdaj je šel ponoči ven, deloma, ker ni imel lepe obleke, največ pa zaradi tega, ker je na zraku zelo kašljal".

HITLER IMA PRIPRAVLJEN ODGOVOR

Se zavzema za zračno zvezo. — Najbrže pa ne bo sprejela vzhodnega Locarna.

Berlin, Nemčija, 12. febr. — V zanesljivih krogih zatrjujejo, da je Nemčija pripravljena sprejeti angleško-francosko mirovne pogoje z nekaterimi izjemami ter bo v tem smislu tudi v četrtek ali petek odgovorila Angliji in Franciji.

Nemčija bo najbrže pojasnila naslednja svoja stališča:

Nemčija ne bo podpirala predlagane vzhodno-locarske pogodbe z vojaškim jamstvom.

Nemčija zavrača pogodbo, ki jamči za neodvisnost Avstrije, odobruje pa v tej zadevi posvetovalni pakt.

Predlog glede zračne zveze sprejme na načelu.

Pripravljena je pričeti pogajanja za razorožitev.

Nemčija pričakuje, da bosta London in Pariz, ko sprejmeta odgovor Nemčije, določila čas za pogajanja, in bo v ta namen najbrže angleška vlada poslala v Berlin svojega zunanjega ministra Sir Johna Simona.

MANJ BREZPOSELNIH V ITALIJI

Rim, Italija, 10. februarja. Fašistična vlada s ponosom kaže na zmanjšanje števila brezposelnih, odkar je bilo vpeljano 40-urno tedensko delo.

Skozi tri leta v Italiji ni bilo manj brezposelnih kot 1 milijon. V januarju 1934 jih je bilo celo 1,158,000. Pri koncu leta 1934 so se delavske razmere toliko izboljšale, da je bilo samo še 969,999 brezposelnih. S 1. decembrom je bilo vpeljano 40-urno tedensko delo in število brezposelnih je padlo za 128,000.

NOV DOM ZA FLANDINA

Pariz, Francija, 10. febr. — Francoska vlada je za novo stanovanje ministrskega predsednika izdala 13,500,000 frankov. Palača, ki je bilo avstrijsko poslaništvu, je francoska vlada med svetovno vojno zaplenila. Flandin ali pa njegov naslednik se bo mogel v treh mesecih preseliti v palačo.

"Glas Naroda"

Owned and Published by
SLOVENIC PUBLISHING COMPANY
(A Corporation)

Frank Sakser, President L. Benedik, Treas.
Place of business of the corporation and address of above officers:
216 W. 18th Street, Borough of Manhattan, New York City, N. Y.

"GLAS NARODA"
(Voice of the People)

Published Every Day Except Sundays and Holidays
Da celo leto velja za Ameriko in \$7.00
Kanado \$6.00
Za pol leta \$3.50
Za inozemstvo za celo leto \$7.00
Za pol leta \$3.50
Subscription Yearly \$6.00

Advertisement on Agreement

"Glas Naroda" izhaja vsaki dan izvenredno nedeljo in praznikov.
Dopisi brez podpisa in osebnosti se ne priobčujejo. Denar naj se hlaagoviti
posiljati po Money Order. Pri spremembi kraja naročnikov, prosimo, da se
nam tudi prejane bivališke naznani, da hitreje najdemo naslovika.

"GLAS NARODA", 216 W. 18th Street, New York, N. Y.
Telephone: CHelsea 3-3573

"NATIONAL INDUSTRIAL RECOVERY ACT"

Od časa do časa se pojavljajo v časopisju domneve, da bo padla NRA, ko ji bo potekel postavljeni rok, v pozabljenju.

To se pa ne bo zgodilo. Kongresu bo predložena predloga, naj bo veljavnost te ustanove podaljšana. NRA bo poslovala v dosti strožji obliki. Odstranjene bodo vse napake, ki so ovirale njeno poslovanje.

Predsedniku bo dana pravica, da postavo razveljavi kakor hitro se izkaže, da se je gospodarstvo izboljšalo in da je depresija premagana.

Ko je bil oživotvorjen "National Industrial Recovery Act", ki ga nakratko označujejo z "NIRA" oziroma "NRA", so smatrali to kot prvo Rooseveltovo odredbo za izboljšanje ameriškega gospodarstva.

Po deželi je zavladalo veliko veselje. Velike industrije so se nahajale v obupnem položaju ter so se oprijele NRA kot se oprime potapljaljoči se slanimte bilke.

Ko so se pa časi nekoliko izboljšali, je postala veleindustrija vladna kontrola nadežna in so se je skušali na vsak način iznebiti. Začeli so se sklicevati na "individualizem" Hooverjevih časov ter opozarjati na nevarnost diktature, ki baje ogroža ameriške svoboščine.

Posebno ostru gonja je bila naperjena proti članu 7A, ki daje organiziranemu delavstvu večje pravice kot jih je imelo dosedaj.

General Johnson je moral kot načelnik NRA odstopiti, sedaj je pa naperjena precej ostru gonja proti njegovemu nasledniku Donaldu R. Richbergu.

Soglasno z novo predlogo bo kontrola nad cenami postopoma; člen 7A bo ostal nespremenjen, in pravilnik bo vsiljen tudi vsem tistim industrijam, ki so bile doslej brez njega.

PROTI FARLEYU

Zvezni senator Norris, eden najbolj naprednomislečnih mož v Washingtonu, je vložil predlogo, katere naj odvzame poštnemu departamentu kontrolo, ki jo izvaja potom strankarske politike.

Senator Norris je napovedal odločen boj sedanjemu generalnemu poštnemu mojstru Farleyu. Farley je predsednik demokratskega narodnega odbora in kot tak deli več ali manj masne službe svojim prijateljem in pristavcem.

Skoro vsaka administracija je imenovala voditelja zmagovite kampanje za generalnega poštnega mojstra, ki je nato nastavljal uradnike v vseh poštinih uradih po deželi.

Da so prišli pri tem vpotev skoraj izključno le pristavi stranke, ki je bila na krmilu, je umevno samo po sebi. Namen Norrisove predloge je, tako predugačiti obstoječi sistem, da se bo pri imenovanju poštarjev gledalo izključno le na njihovo zmožnost in znanje, ne pa na njihove politične zasluge.

Četudi bi bilo to edino pravilno, ne bo povseči niti demokratom, niti republikancem.

VABILO!

SLOV. DEMOKRATSKI KLUB v B'KLYNU

vabi svoje člane

Na Posebno Sejo

KI SE VEŠI

V NEDELJO, DNE 17. FEBRUARJA 1935,

OB 3. URI POPOLDNE

V SOGOBNIH PROSTORIH SLOVENSKEGA NARODNEGA DOMA

233 IRVING AVENUE BROOKLYN, N. Y.

ČLANI SO NAPROŠENI DA PRIPELJEJO SEBOJ

SVOJE PRIJATELJE IN ZNANCE

PO SEBI DRUŽINSKA ZABAVA IN PLES. - VSTOPNINA PROSTA

O D B O R

Dopisi.

Coraopolis, Pa.

Ker nam je naročnina za G. N. potekla že 30. januarja, vam pošljem za pol leta. Za novo leto sem pa naredila obljubo, da bom dobila kakšnega naročnika za Glas Naroda in tukaj vam pošiljam za dva. Ljudje radi berejo Glas Naroda, ki prinaša vsakovrstne novice in povesti, ali žalibog, ker so tako slabi časi. Jaz za sebe vem, da ne bi mogla biti brez njega. Povem vam, da bo poprej kaj drugega manjkalo pri hiši kakor pa Glas Naroda.

Pozdrav Petru Zgagi in želim, da bo nam v svoji koloni še poklone in zbadljivke pisal. kajti včasih se mora človek smejeti, včasih pa jeziti. Pa to je vse za šalo. Toraj, brez zamere!

Gertrude Kebe.

Primrose, Pa.

Kot večletni naročnik Glas Naroda, se hočem tudi jaz oglasiti s par vrsticami, saj iz te naselbine še ni bilo dopisa v Glasu Naroda.

Kar se dela tiče v tej okolici, premogorovi se dosti dobro obravnavajo, pa ne v splošnem. Nekaj jih je, ki tudi bolj pomale. Zasužek je pičel vsepovsod. Kar se tiče moje osebe, že tretji mesec počivam in čakam, da se zmrla zemlja omeleha in posuši. Potem zopet spravimo parne lopate na določena mesta, da uredimo trdnost podlago za cementirane ceste, katerih bomo zgradili več 100 milj leta 1935 v Pennsylvaniji. Tako bo vsaj malo ublažena brezposelnost, katere je tudi v tej državi velika.

Danes, ko sem dobil "Glas Naroda", sem zopet bral obsežen dopis od našega rednega dopisovalca iz Poljanske doline J. B., ki ga vsakikrat z veseljem preberem. Prosim ga, da naj še iz moje rojstne vasi Javorja kaj poroča.

Skoraj da bi pozabil Petra Zgago. Kaj pa da Marjanec pustiš tako v miru že nekaj časa? Mogoče se bojiš za svoje nove zobe, da bi, jih ne izgubil v koliziji s kakšno Marjanco. Nič se ne boj, Peter, saj niso tako hude.

Slovencev nas ni veliko tukaj; 6 družin in 3 menihi, kot se sami nazivajo. Pred par dnevi pride eden dotičnih k meni že ob mraku in me poprosi, naj grem z njim, češ, da je njegov tovariš zelo bolan. Ko stopim v stanovanje, vidim, da bolnik sedi na postelji, na mizi je pa imel precej veliko steklenico zdravil. Seveda ga takoj vprašam, če je zelo bolan. On mi reče, da je navadna flu in da bo kmalu boljši, o čemur sem se po dveh urah prepričal.

Prej kot je bila steklenica prazna, smo že zapeli: "Prej pa ne gremo dam, da se bo delal dan". Dotična zdravila so učinkovala na vse tri, ne samo na bolnika. Hvala, John!

V splošnem je pa veliko otrok bolnih in tudi nekaj šol so zaprli zaradi bolezni. Smrtnih slučajev do sedaj še ni bilo. Mraz smo tudi hud imeli zadnje dni. Danes, 8. februarja, je pa že boljše. Toplomer je splezal na 30 stopinj. V nekaj tednih dobimo zopet zaželeno toplo pomlad, in mogoče vsaj malo boljše čase, kar želim vsem naprednim rojakom in čitateljem Glas Naroda.

Fortunat Maček.

Willard, Wis.

Tukaj vam pošiljam \$6.50 za enoletno naročnino in za Kalendar.

Kakor večinoma po vseh severnovzhodnih državah, smo tudi tukaj dobili težko snežno odejo. Ceste, po katerih pride večkrat snežni plug, izgledajo

ljati. Tako živino je moral lastnik takoj iz posestva odpraviti.

V Los Angelesu so imeli, in še imajo trg za tuberkulozne krave. Kaj dobi lastnik za take zvržene krave? Državni veterinar "preceni živinčev", Uncle Sam pa plača eno tretjino ocenjene vrednosti. Na primer, krava je vredna \$60 in država ti plača \$20. Kar boš za kravo ali krave skupil v Los Angelesu, je tvoje. Lastnik ima majhno izgubo, ali pa je še na boljšem, da si zamore kupiti zdrave krave. Prvi mesec (decembra) so v Tulare Co. "testali" 51,536 krav. Od teh je bilo 7702 "reactors".

Zvezna vlada je za Californijo v ta namen dovolila \$2,500,000.

To delo vodi dr. McCapes. Delo v Tulare Co. je končano. Od tu bo odposlal svoje može v Kings in Fresno County, od tam v druge okraje, kadar bodo tam z delom gotovi.

Do Novega leta mora biti delo v Californiji končano. Sedaj ne moreš prodajati mleka ali smetane, ako niso tvoje krave zdravniško pregledane, da so O. K. Posledica temu je: cena sladkega mleka je narasla; za funt smetane se mlekarji minulo leto dobili po 20c, sedaj dobivajo po 38c.

Ta je prav. Zdrave krave, zdravo mleko, zdrava deca, zdrav narod, zdrava pamet. V okolici se je pred kratkim pojavila strašna konjska bolezen, tako zvana "glanders".

Več ne bom o tem omenil, ker sem sam močno prizadet. Novoletnega dne 1935 jaz ne bom nikoli pozabil. Štiri najlepši konji oziroma, 2 konja in dve muli, lepa živina, je bila uničena na posestvu, in jaz ne dobim nikake odškodnine, kakor tudi moj sosed, ki je izgubil štiri konje.

Jos. Godec.

Porterville, Cal.

Zvezna vlada je odločila, da se morajo s tuberkulozo okužene mozne krave v deželi iztrebiti. Zdravniški pregledi so dokazali, da vse mleko od krav, ki so podvržene T. B., je nezdravo, osobito za otroke, ki jim vceplja v sistem bacile, ki se sčasoma razvijajo in okužijo telo. Zdravniki si že leta prizadevajo, kako omejiti to staro, nalezljivo bolezen v človeškem rodu, dasi še niso našli gotovih sredstev, s katerimi bi omejili jetiko. Dokazano pa je, da če uživamo mleko od tuberkuloznih krav, okuži človeški sistem in čisto povzroča jetiko. V državah, kjer so odstranili nezdrave krave, da občinstvo uživa mleko zdravih krav, so to bolezen (jetiko) močno omejili.

V Tulare okraju je bilo na delu od 1. decembra do 1. februarja 18 državnih živinodržavnikov, ki so preizkušali z gotovim vcepljenjem mlečne krave, ali so proste T. B. ali ne. Tretji dan po vcepljenju je dotični živinodržavnik pregledal čredo "Reactors" so bile ovržene in se njih mleko ali smetano ne sme na trge pošiljati.

Cena

DR. KERNOVEGA BERILA JE ZNIŽANA

Angleško-slovensko Berilo

ENGLISH SLOVENE READER

STANE SANO

\$2

Naročite ga pri —

KNJAGARNI "GLAS NARODA" 216 WEST 18th STREET

Naši v Ameriki

ROJAKE PROSIMO, NAJ NAM NAKRATKO N A DOPISNICI SPOROČE SLOVENSKE NOVICE IZ NASELBINE.

Na polletnem zborovanju odbora K. S. K. J. je poročal odbornik Dečman o Slovenskem Domu v Brooklynu, N. Y., katerega lastuje K. S. K. Jednota. V korist Jednote zbornice po daljšem pogovaranju sklene, da naj se napravi takozvani "foreclosure", in se sodnijo naprosti, da imenuje oskrbnika tega posestva.

Po dolgi in mučni bolezni je dne 3. februarja umrla na svojem domu v Hemine, Pa., Ana Strvasnik, stara 74 let, doma iz Komende pri Kamniku. V Ameriki je bila 26 let. Pogreb se je vršil 6. febr. popoldne. Za njo žalujejo soprog Luka Strvasnik, dva sinova in tri hčere.

John Bašič v Uniontown, Pa., je bil 26. januarja smrtno ranjen pri avtni nezgodi. Avto, v katerem se je peljal z nekimi trgovcem in njegovim 11. letnim sinom, se je prekučnil in italijanski deček je bil na mestu ubit. Bašiču je pa prebilo lobanjo in zlomilo stiri rebra, ki so m uprebodla pljuča. Dne 31. januarja je umrl v bolnišnici. Zapustil je šestoro otrok, ki so ostali brez staršev, kajti mati je tudi že mrtva.

V Clevelandu je preminul po štiri dnevni bolezni za pljučnico rojak Josip Urbančič v starosti 45 let, doma iz Hrusulje, fara Sv. Lovrenca. Brda pri Gorici, odkoder je prišel v Ameriko pred 15 leti.

IZID TURŠKIH VOLITEV

Istanbul, Turčija, 10. febr. Pri splošnih volitvah je bilo v novi turški državni zbor izvoljenih 382 poslancev. Med temi je bilo izvoljenih 17 žensk.

Izročite se na "GLAS NARODA", največji slovenski dnevnik v Združenih državah.

Za Velikonoč

DENARNE POŠILJATVE

Denarna nakazila izvršujemo točno in zanesljivo po dnevnem kurzu.

V JUGOSLAVIJO			V ITALIJO		
Za \$ 2.75	Din. 100		Za \$ 9.35	Lir 100	
\$ 5.35	Din. 200		\$ 18.25	Lir 200	
\$ 7.50	Din. 300		\$ 24.60	Lir 300	
\$ 12.—	Din. 500		\$ 38.20	Lir 500	
\$ 23.25	Din. 1000		\$ 76.—	Lir 1000	
\$ 47.50	Din. 2000		\$ 152.—	Lir 2000	
			\$ 304.—	Lir 4000	

KER SE CENE SEDAJ HITRO MENJAJO SO NAVEDENE CENE PODVRŽENE SPREMENBI GORI ALI DOLI

Za izplačilo večjih zneskov kot zgornj navedeno, bodisi v dinarjih ali lirah dovoljujemo še boljše pogoje.

IZPLAČILA V AMERIŠKIM DOLARJEM		
Za izplačilo \$ 5.—	morajo poslati	\$ 5.75
\$ 10.—	"	\$ 10.85
\$ 15.—	"	\$ 16.—
\$ 20.—	"	\$ 21.—
\$ 25.—	"	\$ 26.—
\$ 30.—	"	\$ 31.50

Prejemnik dobil v starem kraju izplačilo v dolarjih.

Najna nakazila izvršujemo po Cable Letter za pristajbine \$1.—

SLOVENIC PUBLISHING COMPANY

"Glas Naroda"

216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.

Peter Zgaga

MAJNCA.

Večkrat sem se že čudil človeku, kako more opravljati delo, ki ni ustvarjen zanj, pa mu navzlic temu prija in se ne more ločiti do njega.

Še v starem kraju sem poznal možaka, ki je bil nad šest čevljev visok in je tehtal nad dvestopetdeset funtov. Težko si ga je bilo predstavljati brez kovaškega kladiva v rokah, pa ni bil nikdar kovač, ampak je izza mladih let imel šivanko v rokah in je bil krojač, da mu ga ni bilo para.

Mogoče imam samo jaz tako srečo, da me strižejo in brijejo barberji, ki bi jih smatral na prvi pogled za boksarje ali rokoborce, in da nima nobene babica tako nežni rok in dolgih prstov kot jih ima laški čevljar, ki mi vsake tri mesece nabije na obnošene škarpete nove templance.

Toda vse to bi se se dalo pojasniti in oprostiti, ne morem pa doumeti mojega prijatelja Janka, ki je kmalu po koncu svetovne vojne priromal iz Rock Springsa v New York.

Bil je pameten, vesel, živahen in zabaven fant. Visok, košen in silno simpatičen.

Edini sin postarnega očeta, ki je bil že pred vojno in med vojno bogat, v povojnih letih je pa s prodajo lesa napravil milijon lir.

In oče je pisaril sinu in ga vabil:

— Pridi in prevzemi. Star sem že. In kot slišim, si bolehen. Tukaj pod Javornikom se boš pozdravil. Pridi, vse bo tvoje. Če nimaš denarja, ti ga pošljem.

Janko je pečlaril v skalni duplini v Rock Springs, delal v majni, kuhajl žgance, jih belil s spehom, čital očetova vabila in jih zavračal.

Bil je namreč zaljubljen. Pa ne mislite, da v dekleta. Nak, v majno je bil zaljubljen.

Iz največje obilja ga je pognala neznana sila po svetu. Iskal je mir in zadovoljstvo in je slednjič našel oboje v wyominski majni.

— Oh, moja majnca, moja majnca! — To so bile njegove prve besede, ko se je pripeljal v mesto New York, kjer je dobil dobro in čisto delo v pisarni.

— Le kaj me je zaneslo sem? — se je večkrat pritoževal in suho kašljal. — Pravite, da bom ozdravel. Nak, nikdar med tem zidovjem. V majni, ja. Pa sem jo moral pustiti. Če me kašelj neha, moram odložiti lopato. Tega pa bos in tovariši ne vidijo radi.

Bolezen se mu je hujšala od dne do dne. Slednjič se je uklonil očetovim prošnjam in odpotoval.

Po enem letu mi je pisal: — Oče mi je prepustil domačijo, ki je tako velika, da je v dveh dneh ne obhodiš. Domovina mi je pa vrnila zdravega. Zdravnik je konstatiral, da je v letno solnce zamorilo vse bacile v meni. Dela je dosti. Imam tudi gostilno in trgovino. Pa me najbrž ne bo obdržalo tukaj, Če je enkrat človek majne vajen, ga nobena druga stvar ne obdrži. Po Rock Springsu mi je dolga in po majnici.

Naslednje pismo dobim od njega iz Kanade.

V njem mi pravi, da je pustil domačijo in vse skupaj in da zopet dela v majni.

— Toda kanadske niso take kot je bila moja majnca v Rock Springs. Rad bi šel v Združene države, pa me ne pustite, ker nisem državljan. Ne zaradi drugega, ampak po majnici se mi toži.

Pozneje nisem več slišal o njem.

Kdo ve, če se bo kdaj vresničila želja — tej beli vrani med majnerji. —

KRATKA DNEVNA ZGODBA

OB MEJI

Od Snežnika do Nanosa se vleče črna gozd. Nihče v dolini ne ve, kako je dolg in širok. Visok je in ima polno brezimnih vrhov, a ko pride človek na vrh, ne ve, da je tam in vidi samo nazaj. Naprej je zgolj gozd, neskončna visoka planjava in stari gozdarji so pravili, da ni za planjavo ničesar, samo ob prav prozornih dnehi je nekje daleč videti morje. Gozd je zid, je meja. To je bil že od nekdaj, z gozdom se je pričenovalo vse neznano. — Tam so prebivali čudni, samotni ljudje, gozdarji knežjih posestev, ki so prihajali trikrat na leto v dolino, ki so čuvali knežje, firstove lovske gradince po Javornikih, iskali medvedjih ležišč in hranili v zimah knežje jelene za cesarja, za grofe z neznanimi imeni, za skrivnostne visoke ljudi, ki so se v skromnih oblekah zatekali za nekaj dni v neprodne sence in tišine gozda. Poleg njih so bili po gozdu samotni ogljarji, ki zanje ni vedel nihče, razen redkih drvarjev, ki so hodili goniti hlode do jezera. Samo zvečer je tu in tam sredi brega utripnil ogenj in stare ženske so govorile o čarovnicah.

Poti v gozd so poznali samo gozdarji, vsak do svoje posesti; naprej ni hodil že od zdavnaj, odkar so prenehali tvoriti krtače in pepeliko na Reko, nihče. In gozd je ostal zmeraj nekaj svojega, meja dveh svetov, izhodišče pravljic in čudnih zgodb o ljudeh, živalih in prepadih. Med vojno je prihajalo od tam zamolklo grmenje, od tam so prišli nad doline prvi grmeči ptiči in tja so obstreljeni, v plamenih padali. Na ravan in nad gmagne ni padel nikdar nobeden. Ko je bilo vojne konec, so od vsepovsod lezli čez planjavo sključeni, strgani vojaki, ki so tvorili domov; otroci, ki so bili takrat majhni so se čudili, da se tod more priti na toliko krajev domov. Čez gozd ni prišel nobeden; samo eden, ponoči, misli je, da bo preplaval čez jezero. Plaval je skoraj vso noč skoraj tik ob sipu, koder gre pot, zjutraj ga je voda počasi prignala na nabuhlega, trdega na plitvino. —

Otrok je bilo strah gozda, stare matere so ponavljale zvečer zgodbo o dveh gradovih, ki sta stala vsak na svojem koncu jezera. V onem nad Malo Karlovico je domovala lepa hči, ki je imela skrivaj in očetovi volji navkljub rada sina z gradu na drugem koncu jezera. Ta je vsako noč veslal po toku jezerske vode v vas pod čeri dekletovega gradu. Ker je pa voda proti zahodnemu koncu že takrat vse močnejše drla v jame pod gozdom, je moral tišati skozi k bregu, smer mu je kazala luč na oknu lepe hčere. Vse dokler ni oče zvedel in neke noči prestavil svetilke na drugi konec gradu, da je tok odnesel mladega z onstran jezera mimo in ga je požrla Karlovica. Drugo jutro je deklet skočilo v vodo in ko so jeseni spet prihajale vode v grmenju in podzemski zamolklosti in so strele udarjale v vodo, je požrlo še grad z očetom vred. Kdo je poslušal pravljice, je sklenil, da pojde, ko bo velik, tja pod gozd, morda ni voda požrla graščakovih mošenj, morda so nekje med kamenjem razsuti cekini, gad, ki jih varuje, bo zaspal in...

Otroci se sanjajo, zdaj dve, tri leta sem zmeraj bolj, da pojdejo pod gozd in naprej, čez. Ne vedo za cekine, pravljice jim nima kdo praviti, cekine poznajo le iz nerodnih šolskih knjig, pravljice se jim tko od drugih besedah. Čez dolino in čez vasi blizu gozda je legla revščina in za njo vabljiva senca denarja, otroci slišijo pripovedi o saharinu, o konjih, o kavi, o kokamu, o zavilih potih čez gozd, o pobegih, o bojih, o streljanju, o mrtvih, o tržaških zaporih, o konfinaciji, o denarju, o denarju, o denarju. Kralj Matjaž, Snegulčica, vitezi so daleč, tudi so na stečaj daleč pravljice, ki so vsak dan lahko res; vsak otrok, ki sliši pripovedovanja, ne sklepa, da bo šel iskati razsutih cekinov, ko bo velik; se prej se bo zmenil s tremi, štirimi, brž ko bo šole prost, pa jo mahnejo tja čez, njim ne bo nihče ničesar storil, ne graničar, ne fašist, ne financer; namesto skrbi, če bo gad pri ce-

kinih zaspal, jih teži samo misel, da lira pada in da se morda takrat, ko bodo za to, ne bo tja čez več splačalo...

Kajti čez gozd so pred desetimi leti poslednji in za vselej potegnili mejo, ob njej je bilo treba pet metrov na široko posekati vse do tal, da so gozd tam, kjer se meja vzpenja čez breg, začele sekati svetle, ravne, nerušne črte. Gozd je postal meja, tisto v njem in za njim, kar do tedaj ni nikogar vleklo, je postalo prepovedano, skrivnostnost se je izgubila, v gozdu je postala važna samo žična ograja, ki da so onstran nje Italijani, za žico so čez nekaj let postavili mejnike — in potem, ko je ograja padla, so ljudje zares začeli verjeti, da gre čez gozd meja.

Življenje ljudi v dolini ob jezeru je bilo vse do tedaj takako, kakor pokrajina. Ustale, nesprenljivo, brez velikega razvoja, nihalo je navzgor in navzdol med mejama Rojstva in Smrti kakor letni časi. Ljudje so zmeraj hrepeli in delali načrte; a niso prišli nikamor, ne ničesar napravili. Niso gradili ne novih hiš, niti se niso ogreli za karkoli, kar jim je prinesel čas, zares. Vze-li so vse tako, no, ker je bilo treba, kakor davke. Sprememili se niso ob nobeni stvari; veljal je v dolini le tisti, ki je imel kaj gozda. Moški so vozarili les iz Loža, izpod Snežnika in od Prežida na Rakek: kdor se je slabe zemlje in v ozarjenja naveličal, jo je mahnil v Ameriko in se ni vrnil. Pošiljal je pisma, denar, ponavadi vse bolj poredko, dokler ni izginil. Drugam se ni skoraj nihče selil; študirali so malo; kdo je študiral, je postal čuden človek, fantast, brez teženja k ustaljenosti in iz doline ni prišlo ne dosti masnikov in nič velikih ljudi. Obogateli so in ravni samo tuji priseljenci in ljudje jih niso marali, a so jim vseeno nosili denar.

Meja je to okostenelo pravljico pokrajine in ljudi pretrgala. Ko je prišla okupacija in je bilo do meje kmorkoli komaj uro daleč, so ljudje vzvalovali. Ne dosti po prvem dnevu, ko so ptegnili demarkacijo,

sko, je nekaj udarilo v kraje ob nji, nekaj je prebudilo zatajevano podjetnost, pustolovstvo, tveganost in vse lastnosti, ki jih ni v teh mirnih, nesprenljivih ljudeh slutiti nihče. Začelo se je tihotapstvo, kontroban. Malo iz potrebe, a ljudje, ki so prebili vojno v čudnem pomanjkanju, niso imeli več dosti poželenja po boljšem življenju. Malo se je začelo iz radovednosti, malo iz kdovekaterih neznanih razlogov. Čez navaljeno žico so lazile ženske z nekaj kilogrami mesa, z nekaj tobaka in nosile razaz malo riža, makaronov, hir. Otroci so potlačili za blače dve cikori in karkoli nepomembnega in so pred očmi stražarjev na tej in na oni strani lezli pod žico v prepovedano deželo in rade volje kazali skrivališča svojih zakladov. Liri jim je postala vidno in otipljivo nadomestilo za cekin, prvi prepovedani zaslužki so vzbujali pohlep po zakladih, po denarju, po obilici denarja in po tem, kar bo moči kupiti z njim.

Ni bilo dolgo in že ni nihče, kdor je hodil čez, nosil nazaj

(Nadaljevanje na 4. strani.)

Iz Jugoslavije.

Strašen dogodek pri Kragujevcu.

V bližini vasi Donje Kanarice pri Kragujevcu so našli ubito 35-letno levo vdovo Ljubico Milošev. Sodna preiskava je ugotovila, da sta Ljubico ubili 14-letna Zagorka in 13-letna Zorka, hčerki vdovine priležnika, 35-letnega bogatega Milijadina Miljkovića.

Miljković je oče štirih otrok in mu je žena še živa. Da ne bi vzbudil pozornost, je Miljadin Miljković odvedel Ljubico na svoje posestvo, ki je oddaljeno več kilometrov od vasi. Miljadin je tja pogosto zahajal in zapušča svojo družino. Te dni je Miljadin odšel v vas po svojih opravkih. Zagorka in Zorka pa sta odšli v sosednjo vas obiskat svojo teto. Splošna sta se hoteli ustaviti še na očetovem posestvu, ne vedoč, da živi tam vdova Ljubica. Ko sta stopili v hišo, da se malo pogrejeta, jih je opazila Ljubica ter jima zagrozila s sekuro, češ, da ju ubije, ako vstopita. Zagorka pa je hotela v hišo in se je spopadla z Ljubico. Zagorka je zagrabila sekuro in udarila Ljubico po glavi, Ljubica pa je pahnila Zagorko ter jo butnila z glavo ob tla. Zagorka je poklicala svojo sestro Zorko na pomoč, in ta je pograbila sekuro ter z njo dvakrat udarila Ljubico. Ko je Ljubica pričela klicati na pomoč, jo je Zagorka še enkrat udarila s sekuro po glavi. Deklici sta nato odšli k svoji teti povedat o dogodku, nato pa sta se prijavili oblastem. Truplo Ljubice so našli drug dan v snegu, toda brez ene noge, ki so jo ponoči odgrizli volkovi.

Japonci so se naučili fotografiranja na daljavo v Zagrebu. Te dni so objavili mnogi listi vest o uspešnih poskusih Japoncev z ultrardečimi žarkami. Znanstveni institut tokijske univerze je fotografiral stari ognjenik Fudžijamo (3778 m) na razdaljo 250 km s pomočjo fotografskih plošč, občutljivih za ultrardeče žarke. Slika je precej jasna in vidi jo se tudi mnoge podrobnosti. Fotografiranja na tako velike razdalje so se Japonci naučili v Zagrebu, odkoder je bil lani s Sljemena fotografiran Triglav, oddaljen 180 km. Mladi japonski učenjaki so bili namreč lani v Zagrebu, kjer so študirali na inštitutu profesorja dr. Plotnikova, ki se peča s proučevanjem ultrardečih žarkov.

DVE SIROTI

Spisal A. D. ENNERY

269

— Kdo ste? — se je obrnil k neznancu. — Rabusson, kakor sem vam prav kar povedal. Bil sem seržant v francoski vojski, zdaj sem pa svoboden človek in dober strelec, kakor ste videli.

— Kako pa pridete, da take obleke? — je vprašal Gašper.

— To je pa moja stvar, prijatelj.

Roger je namignil neznancu, naj mu sledi. In ko sta bila na samem, ga je vprašal:

— Kaj mi hočete povedati?

— Povedati vam moram, gospod vitez, da so Siouxi obkolili sta gozdič. Videli so vas, ko ste prišli čez potok... In pustili so vas pri miru samo zato, ker se prepričani, da vas tu ujamejo.

— Branili se bomo... Streliva imamo dovolj, — je odgovoril Roger. — Moji vojaki so pogumni; nobenega ne bo, ki bi ne izpolnil svoje dolžnosti, — je nadaljeval razburjeno. Ker ste mi pa povedali, da nam preti nevarnost, moram obvestiti o tem vojake in jih zbrati okrog sebe, da bomo lahko pošteno odbili napad divjakov.

— To ni potrebno, gospod poveljnik... Čez pičle pol ure ne bo nobenega več med živimi.

— Torej hočete reči, da smo izgubljeni, — je vzkliknil Gašper, ki se je bil ta čas počasi približal poveljniku in čudaku.

Rabusson ga je zaničljivo pogledal.

— Kaj pa vtikaš svoj nos, kamor ni treba! — je zagodrnjal.

Vitez de Vaudrey se je pa obrnil k Rabussonu in odgovoril:

— Francoz ste in bi morali torej obvarovati svoje rojake strahu, negotovosti in razburjenosti. Ker poznate pretečo nam nevarnost, nam lahko odkrito poveste, kako sodite o našem položaju.

In ker stari seržant ni takoj odgovoril mu je pogledal Roger naravnost v oči, rekoč:

— Kaj smo izgubljeni?

— Skoraj, — je odgovoril Rabusson počasi. Roger in Gašper sicer nista poznala strahu, vendar ju je pa obšla groza.

Nekaj časa je bilo vse tiho, potem je pa Rabusson nadaljeval:

— Vendar vam pa moram povedati, gospod vitez, da se ni treba obupati.

— Ah, saj sem vedel, — je vzkliknil Gašper. Roger mu je namignil, naj molči, sam je pa odgovoril Rabussonu.

— In vendar ste lahko prišli sem. Če bi bil gozdič tako gosto obkoljen, kakor trdite, bi se vendar ne mogli prebiti skozi vrste bojažljivih Indijancev.

— Da... Kako ste mogli priti do gozdiča? — se je oglašil tudi Gašper.

Rabusson je pa ostal miren.

— Če sem zdaj tu, — je odgovoril počasi, — sem samo zato, ker poznam ta gozdič kakor nihče na svetu... In zato upam, da vas bom lahko rešil.

— Rešiti nas — sta vzkliknili vitez in Gašper v en glas.

— Da, toda morali me boste brezpogojno ubogati.

Rabusson je pa nestrpno zamahnil z roko.

— Ali me hočete ubogati? — je vprašal.

In videč, da se ne moreta odločiti, kaj bi odgovorila, je Rabusson nadaljeval z naraščajočim razburjenjem:

— Prav kar ste me vprašali, kako sem mogel priti sem, čeprav je gozdič obkoljen. Povem vam to, gospod poveljnik: ker sem prebivalec tega gozda. Živim tu, kakor žive živali, ki jin kar mrgoli v njem, in ptice, ki jih je polno drevje. Nobene npravne stežice ni v goščah, po kateri bi se ne bil hodil, nobene gošče ni, kjer bi se še ne bil skrival, ko je bilo treba bežati pred premočjo, ali bolje rečeno, kjer bi se ne skrival, da sem iz skrivališča lažje streljal Indijance... Toda o tem pozneje... Glavno je zdaj, da se združimo s fanti z Zelenih gora, ki vam gredo naproti... Jaz sem šel naprej, da bi vam pokazal pot.

— In očistil jo s strelji svoje karabinke, — je pripomnil Gašper, ki je začeljal Rabussona občudovati.

— Nesreča je pa hotela, — je nadaljeval Rabusson, — da sem baš naletel na tolpo Siouxov, namenjenih k Angležem, ki tabore na drugi strani planine... Ti vražji Indijanci so vas izsledili, o tem sem prepričan; drugače bi se ne bili ustavili... In tako ne morete upati, gospod poveljnik, da bi vas pustili naprej; poskusili bodo napasti vas od vseh strani naenkrat.

— Vem to, ker sem prehodil ves gozd, predno sem prišel vam naproti.

— Ah! — sta vzkliknili skoraj istočasno Gašper in Roger.

— Da, in vem, da so zasedli Siouxi vse stežice, vodeče iz gozda.

— Vse? — je vprašal Gašper nezaupljivo.

In pokazal je z roko na prehod čez potok, rekoč:

— Ker smo prišli po tej poti, bi se lahko po nji tudi vrnil. Res je sicer, da smo porušili most za seboj, vendar pa lahko zgradimo novega...

— Če bi šlo samo za to, bi me že videli pri delu, — ga je prebil Rabusson... Toda pogleda sama, — je pripomnil vodeč ju previdno na skalo, od koder se je videl skozi grmovje studenec.

Roger in Gašper sta zagledala ob potoku temne postave.

— To so Siouxi — je vprašal Roger.

— Da, — je odgovoril Rabusson.

Obrnil se je h Gašperju in pripomnil:

— Lahko bi jih seštel, pa so predaleč, da bi mogla karabinka z njimi obračunati; sicer bi jih bilo pa itak preveč... Ne smemo pa pozabiti, da jih je na vseh straneh preveč, da bi mogli vsakemu poslati v dar svinčeno češpljico.

— Če je tako, — je dejal Roger, — nam pa ne preostaja nič drugega, nego dobro izrabititi strelivo, potem pa prebiti se skozi z bajoneti.

— To bi bilo junaško... toda zaman.

— Poskusimo to, — je dejal Roger.

— To bi bilo blazno, — je odgovoril seržant; — predno bi namreč prišli na rob gozda, bi bili že vsi vaši vojaki mrtvi... Sicer pa najbrž ne bodo čakali, da začnete streljati po njih. Morda so vam že na sledu in ta čas, ko se tu pogovarjamo, se Indijanci pripravljajo na napad. Najbolje bo, če krenete za menoj.

— Kam pa?

— Tja odkoder sem prišel, — je odgovoril seržant.

Gašper je ostrmel. Roger je zardel od razburjenja, kajti obšel ga je strah, da bi jim ne ušel cilj tik pred koncem poti, ki so imeli za seboj že toliko naporov in težav.

Vzravnaval se je in dejal s poveljujočim glasom:

— Združiti se moram s fanti z Zelenih gora.

— Kar za menoj pojdite, pa bo vse v redu, — je dejal Rabusson. In vsi trije so krenili proti trati, kjer so taborili vojaki.

Straža je takoj opozorila vojake na poveljniškov prihod in tako so bili vsi na nogah, ko se je pojavil Roger. Takoj so se zbrali okrog njega, toda nihče se ni upal stopiti predenj z vprašanjem, zakaj je tako razburjen.

— Prijatelji, — je dejal vitez, — gozd, kjer smo hoteli prenočiti, so obkolili od vseh strani Siouxi, ki jih je zelo mnogo... Vem, če bi vas pozval v boj, da bi se borili vsi do zadnje kaplje krvi. Toda naša kri bi bila prelita zaman.

Zato moramo seči po edinem sredstvu, ki nam preostaja, da se izognemo boju s sovražnikom. Naš vrli rojak se je ponudil, da nas povede iz tega gozda tako, da se ne bomo spopadli z Indijanci.

Vsi so se ozrli na Gašperja. Toda leta je odkimal z glavo. Tedaj je vitez predstavil vojakom seržanta, rekoč:

— Evo moža, ki nas bo vodil.

Rabusson je, takoj vzbudil pozornost vseh. Mož pa ni bil pri volji, da bi se dal dolgo ogledovati.

(Dajte prihodnjiti.)

Ljubiteljem leposlovja

Cenik knjig vsebuje mnogo lepih romanov slovenskih in tujih pisateljev. Preglejte cenik in v njem boste našli knjigo, ki vas bo zanimala. Cene so zelo zmerne.

Knjigarna "Glas Naroda"

SLOVENSKO-AMERIKANSKI

KOLEBAR

ZA LETO 1935

160 STRANI ZANIMIVEGA ČTIVA, SLIK, POUKA
IN NASVETOV JE VREDNO ZA VSAKEGA

50 CENTOV

Naročite ga danes.

Slovenic Publishing Company

216 West 18th Street

New York, N. Y.

SAMOSTANSKI LOVEC

(ROMAN IZ 14. STOLETJA)

ZA "GLAS NARODA" PRIREDIL I. H.

25

Gitli mu hoče poljubiti desnico, toda skoro prestrašen se ji ubrani.

— Vodi me! — pravi ter ji sledi naglih korakov. Pri tem pa ne obrne od njenega obraza svojega pogleda, vedno in vedno maje z glavo, kot bi ne mogel razumeti nekaj, kar se je gibalo v njegovi notranjosti.

Prideta do hišnih vrat, tedaj izpusti dekletovo roko ter se prime za čelo kot bi hotel nekaj od sebe prepoditi, česar ni hotel nesti čez prag.

Gitli se prekrži, ko stopi pater pred njo v sobo. Zefa se dvigne s postelje ter se boječe stisne v kot; Gitli obstane s sklenjenimi rokami pri vratih in tako obe z gorečimi očmi pazita na vsako kretnjo duhovnika, ki stoji poleg postelje, globoko sklonjen čez nepremičnega, smehljačnega se otroka.

Sedaj se vzravna, težko soječ, in njegove obraz je še bledejši. Z bolestnim pogledom iščejo njegove oči mater.

— Pridi sem k svojemu otroku, — pravi s tihim, tresočim se glasom.

Zefa se strese po vseh udih, v njenem obrazu odrveni strah, samo roke more iztegniti, noge pa so ji k tlom prirščene.

— Tukaj ni več nobene pomoči. Ali pa bi moral Gospod Jezus stopiti v to sobo in tvojemu lepemu otroku reči kot Jajrovi hčeri: Vstani in živi!

Gitli prebledi. Zefa lovi sapo, toda še vedno ne more razumeti, kaj se je dogodilo.

— O, dobri gospod pater, — jeclja dekle, — samo pogledaj, saj se smeje, smeje.

— Smeje odrešila! — In prijemši Zefino roko, pravi: — Tvoj otrok je odšel k svojemu Stvarniku.

— O, ti ljubi Bog, — zakriči Gitli v joku. Kot brez uma skoči k postelji, toda predno pride do nje, se ji že pošibe kolena in po kolenih se plazi dalje, joka in vpije ter se z obrazom in rokami vrže čez noge svojega umrlega ljubljence: — Srček, moj srček! — V krčevitem joku zaduše njene besee.

Zefa še vedno stoji kot kamenita podoba. Tedaj pa se z glasnim krikom izvije skozi ustnice: — Moj otrok! — Z obema pestmi odrine duhovnika od sebe, prime s tresočimi rokami otroka, ga napol potegne iz blazin in stresa nežno, kot vosek blede telesce. Udje ji ohrome, srpo se izbulijo oči iz bolestnega obraza in s stokajočim glasom, ki ga da od sebe preganjana divja žival, ki pade sredi lova, se vrže čez posteljo in objame otroka. — Ali more naš ljubi Bog kaj takega dopustiti! Moj otrok! Moj otrok! Kaj takega — kaj takega mora priti nad mene! Zakaj? Zakaj?

— Zakaj? Uboga žena! — Pater Desertus položi svojo roko na Zefino tresočo se ramo. — Tisoči in tisoči so že to vprašanje izpisali iz svojega pekočega srca in še nikdo ni dobil odgovora ne iz višine, ne iz globine. Zakaj? Na pomladansko zeleni nevi visi cvetlica, lepa in ljubka v svojih čistih barvah, v svojem sladkem vonju, kot dobra božja misel, ki je zletela na zemljo in pognala korenine, da ostane za nekaj časa človeku v veselje. Pride pa noč z morečo slano. In žival gre čez pašnik in pohodi zmurnjeno cvetlico z neobčutljivo nogo v blato. Zakaj? Na solnčni rebri stoji drevo, zdravo in ki peče v svoji moči. Cvetelo je v brezštevilnih kelihih in blizu je že čas, ko se hoče za zvesto oskrbo zahvaliti z okusnimi sadovi. Toda pred bero pride vihar, samo en sunek, in lepo, pomno drevo leži na zemlji, zlomljeno, uničeno. Zakaj? Na širokem polju stoji zoreče žito, napojeno z znojem upajočih ljudi. Pa toča ga pobije? Zakaj? V prijazni dolini stoji kočja pri koči, zadovoljni, smejoči se ljudje pod vsako streho. Tedaj pa se pri gorskem jezeru razpočijo kameniti jezovi, samo eno uro in tramovi in mrlji pokrivajo dolino. Zakaj? S pravičnimi mislimi gre dober človek svojo pot, njegov pogled je zvestoba, in ljubezen vsak utrip njegovega srca. Tedaj pa ga napadejo volkovi, ali ga zadene strela ali pa se podere pod njegovo nogo most. Zakaj? Stoji krasen grad, trden in ponosen — Patrov glas se spremeni in zveni votlo in hripavo. — Med njegovimi zidovi živi sreča, čista in sveta, ki je še kdaj prišla iz božjih rok. Iz njegovih vrat prihaja srečen mož. In ko se zopet vrne, žejen pogleda svoje žene, sladkih oči svojih otrok, pa najde kadeče se razvaline in poogljenelosti. Zakaj? Zakaj? Zakaj?

Zefa se vzravna, sklence roke ter gleajoč v duhovnika, z vsem obupom svojega srca v očeh, pravi med ihtenjem:

— O, gospod, nikar ne govorite tako kruto in grozno; rajši mi recite kako tolažilno besedo, samo eno besedo!

— Za tebe ne vem nobene tolažbe, vidim tvojega otroka in ne najdem drugega. Samo eno resnico ti morem povedati, ki sem jo spaznal s krvavečim srem: kdor živi, mora trpeti, kdor se smeje, bo moral jokati in izgubiti, kdor ima.

Zefa si z rokami zakrije obraz.

Tedaj pa se zasliši iz odprte izbe otročji glas: — Mati!

In Lipe se prikaže na pragu v dolgi srajci z okroglimi, rdečimi lici z lesenim konjičkom v rokah brez glave in samo s polovičnimi nogami.

Zefa skoči, se vrže na dečka z jokajočim krikom ter ga pritiska na prsi.

Pater Desertus je šel proti vratom; hotel se je še enkrat obrniti; toda z globokim vzdihom si z roko pokrije oči in gre iz hiše.

Gitli je še vedno na kolenih in glavo si zakriva z rokami. Šele, ko Zefa stopi k postelji, dvigne dekle pekoče oči, pogleda svakinjo ter v nepopisni bolečini udari z rokami.

Zefa poklekne poleg postelje, postavi dečka na tla in jok se težavo premagujoč, pravi:

— Pogledaj, Lipe — tvoja sestra; samo pogledaj — pojdi, podaj ji še enkrat roko in ji reci: z Bogom, sestra, moja draga!

(Dalje prihodnjich.)

Iz Slovenije.

Dragulji grofice Bathiany.

Šele sedaj se je zvedelo za velike tatvine, s katerimi je bila oškodovana grofica Ernestina Bathiany v Pristavi-Polani v mursko-soboškem okraju. Dva velika vloma sta bila izvršena v njeno domovanje, prvi preteklega leta, drugi pa v tekočem mesecu. Prvič so odnesli vlomilci po večini perilo in jedilno orodje ter nekaj dragocenosti, pri drugem obisku pa jim je šlo za dragocenosti, obložene z dragulji, ki jih je hranila grofica v železni kaseti. Plen, ki so ga obakrat napravili vlomilci, je znaten ter se ceni nad 100.000 Din. Grofica sama ni vedela navesti vseh dragocenosti, ki so ji zmanjkale. Bilo je to prstanov, zapestnic, broš in verižic, okrašenih z dragulji, po večini same rodinske dragocenosti, ki imajo poleg stvarne še zgodovinsko vrednost. Orožniki so začeli z energično preiskavo, ki je prinesla lep uspeh. Doznali so, da imata dva graničarja z bližnje obmejne postaje neke dragocenosti. Preiskava, ki se je nato izvršila, je potrdila sum, da sta omenjena meja izvršila vlom pri grofici Bathiany. Našli so pri njima še več predmetov, izvirajočih iz grofičinega zaklada. Poveljstvo obmejne čete je dalo nemudoma oba osumljena aretirati ter prepeljati v zapor v Mursko Soboto.

Kočevski krošnjariji v Nemčiji.

Kočevski krošnjariji so se to zimo odločili, da odstopujejo v Nemčijo ter tam poskusijo s krošnjarijenjem. Pravijo, da jih zemlja ne more prerediti in da ne morejo davkov plačevati (sosednji Kosteletci imajo še slabšo zemljo, pa le žive, čeprav skromno). V Nemčijo je odšlo to zimo okoli 200 kočevskih krošnjarijev, ki tam nastopajo v svojih narodnih nošah ter z lepaki pozivajo nemško prebivalstvo, naj jih kot zastopnike prastare nemške naselbine sredi Slovanov podpirajo, zlasti naj se udeležujejo znanega srečalova. Ti kočevski vrše s tem zavestno tudi propagando za svoj jezikovni ožitek, ki ni tako velik, kakor ga oni predstavljajo. Znano pa je, da na Kočevskem, kjer je živel večasih po troje družin, izhaja sedaj z isto zemljo komaj ena.

Vlomilci pod ključem.

Po Gorenjskem, zlasti okrog Radovljice, Bleda in tudi nižje v okolici Kranja, se je do nedavna potepala izredno nevarna vlomilska družba, ki so jo tvorili znani svedrovec Bregar, dalje neki Urh, Panger in Gregor Vižintin. Pohajajoči so obredili vse vasi ter pazili na ugodne prilike. Odnášali so vse, kar jim je prišlo pod roke, najraje pa so seveda posegali po denarju in po dragocenostih. Branili se tudi niso oblek in drugih predmetov, ki so jih lahko spravili v denar.

Orožniki so bili vlomilecem pridno za petami, vendar jih niso mogli tako kmalu spraviti na varno. Vlomilci so se znali znatno spretno skrivati in so povsod našli primerna skrivališča. Vlomljali so najraje ponoči, dočim so si podveali ali v mraku ogledovali kraje, kjer bi lahko uspeli s svojimi podvigi. Bregarja, Urha in Pangerea so orožniki slednjič vendarle izsledili in prijeli. Vižintin pa je odnesel pete tudi to pot in pobegnil proti Ljubljani. Nikjer se pa ni več počutil varnega. Skrival se je po mestu, te dni popoldne pa ga je prignel najbrže glad na policijo, kjer se je javil sam. Vižintin, ki je star 29 let in je doma iz Renč v Julijski Krajini, še zaslišujejo.

OB MEJI

(Nadaljevanje s 2. strani.)

riža, ne čokolade, ne makaronov. Vse, kar je človek naselel čez mejo, se je dalo prodati za isto število lir, za kolikor dinarjev je kupil tostran. Lira je šla na pet, nad pet pet dinarjev, meja se je z one strani zapirala, majhni tihotapci niso več uspevali; prišlo so prve kazni, kontrabant se je začel družiti vseboj v moške roke, se začel omejevali samo na dvoje: na konje in na tobak. Ljudje niso odnehali, v dveh letih jih je meja do dna spreminila. Iz mirnih, skoraj bojazljivih so postali predrzni, udarni, ki jih ni bilo strah ne revolverja, ne karabine. Začela se je doba velikih pohodov čez mejo, organiziranih pod nadzorstvom starih vojakov iz svetovne vojne. Pohodi so imeli svojo poročevalsko službo, opazovalce, podkupovalce e, stražnike. Konji so romali skozi gozd pod varstvom pušk. Takrat se je redko primerilo, da bi Italijani zaplenili celo čredo, pozaprl ljudi, jih odgnali v Trst. Na naši strani je čuvalo — v takratnem pomanjkanju osebja — mejo nekaj ruskih financarjev, nekaj žandarjev z neizrečeno obširnimi in težavnimi službenimi področjem. Ti si niso mogli privoščiti dosti pogonov za tihotapce, Italijani so imeli strah, gozd je bil temen in meja ni bila poznana skoraj nikomur. Kdor ni poznal poti, po kateri se je dalo bežati, je izginil kdo ve kam.

A vendar so se polagoma zapore na obeh straneh ostrile in tihotapstvo se je še bolj omejilo na drzne ljudi. Omama meje je pa pozabila vse; ljudje, ki niso večasih redili svinj, so zdaj skrivali po dva para konj v hlevu ali pod skednjem. Prišli so prvi poboji, tihotapci so postali za stražarje onkraj skoraj tako strahoviti ljudje kakor orjunaši. Če je kdaj vojaštvo ujelo karavano konj, so bili v strahu pred maščevanjem redni stražarji.

Tihotapci so organizirali podporno zadrugo, ki je krila izgube tistim, ki jim je bilo blago zaplenjeno. Vsak je od dobil moral plačevati v blagajno procente in zadruga je skrbela tudi za stražarsko službo. Tihotapci so vedeli vsak večer, kje so financarji, kdo je v službi in na katerem sektorju. Zasluzki so šli v nenavajene višine, denar je pri ljudeh, ki ga v obilici niso nikdar bili poznali, izgubil vrednost; taki, ki večasih niso bili navajeni šteti desetakov, so premetavali po rokah deset in stotisoče. Ob sobotah se je zbirala vsa vas v gostilnah, ženske so cvrle in vino se je kuhalo v svinjskih brzoparilnikih, teklo po mizah in po tleh; med godbo, med pijanimi krikii, med orgazmi denarja in pijanih duhov nihče ni smel mimo, da se ne bi udeležil praznika. Ljudje in življnje so se spreminjali; tisti redki, ki so se vračali iz Amerike po mir, po enoličnost domačega polja, dela in kruha, se niso mogli doma več znajti in so odhajali nazaj. Denar je tekel sam, nihče ni mislil, da ga bo kdaj konec. Nihče se ni z njim ničesar kupil, ničesar popravil, treba ga je bil zdaj samo zbirati, zbirati. Za drugo bo čas potem.

Okrog drznih ljudi so rasle legende, postajali so vzor, kraj, ki ni od pamtveka nikar poznal tihotapstva, se je čez noč vživel v njegovo divjo hierarhijo in anarhijsko pojmov. Tihotapstvo je postajalo dediščina otrok in doraščajočih, dediščina, ki je obetala spremeniti dozdaj nikdar spremenjeni obraz ljudi na ravnini ob jezeru. Tihotapske poti čez gozd so

"GLAS NARODA"

zopet pošiljamo v domovino. Kdor ga hoče naročiti za svoje sorodnike ali prijatelje, to lahko stori. Naročnina za stari kraj stane \$7. V Italijo lista ne pošiljamo.

postajali bolj shojene od velikih cest čez mejo in znane prav tako ko te, le dostopa nanje ni imel drugi ko poklicani. Tihotapstvo je vzelo gozdu skrivnost, brezna, ki so nekdanj strahila otroke in drvarje, so postajala skrivališča v hipih sile, visok sneg in burja, ki sta večasih držala ljudi od gozda, sta bila zdaj težko pričakovana, drobni, redki studenci, ki ni že nihče več vedel zanje, so dobili nova imena. Vse se je spreminjalo, od hrepenenja do trgovcev, ki so odpirali nove prostore, do mesarjev, ki so se začeli seliti od kdovekod bliže meji, zakaj ljudje niso marali več krompirja in kruha.

Ni prišlo po letnici natančno, a prav tako nenadno kakor vse neprijetno. Nihče že davno ni več mislil na konec in na drugačno življenje, ko se je kar za lepem meja z obeh strani zaprla. Tostran so jo zastražili graničarji, vajeni Albani in še drugačnih poti, onstran gozdni miličniki, vajeni velikih besedi in pušk. Ti so s puškami ravnali kakor z besedami, strahu pred legendarnostjo niso bili navajeni ne graničarji ne miličniki, lira se je ustalila nizko, za tihotapce, skoraj čez noč je uplahlila voja za nadaljevanje. Veliki denarji so presahnil v enem poletju kakor jezero, ljudje so s strahom začeli spoznavati, da ni denarja, da ni zasluzka, da ni dela, da bodo zdaj zdaj začeli lezti v dolgove. Vasi so se pogreznile v revščino, hiše so bile zanamrjene kakor pred kontro-bantom, nad mejo je zlezla stiska, treba je bilo prodajati les iz gozda pod ceno — in nenadno tudi lesa ni nihče več kupoval. Junaki iz tihotapskih zgodb so se zdaj skušali tihotapiti čez morje v Kanado, v Francijo, v Argentino, a prejko v dveh letih je bil ves svet zaprt kakor meja; ni ostajalo drugega, kakor kleti revščino in borno enoličnost življenja, boriti se za redke vožnje in za to, ali bo jezero usahnulo in dalo prilike, da pokose trdo, slabo travo in bičje. Čez mejo se je spasil malokdo in njen čar je bil pozabljen hitro in neopazno, kakor je bil prišel. In meja sama je že skoraj služila samo za pravljice. Življenje je padlo nazaj v nekdanje, okame-nele oblike, čas velikih podvigov in velikih denarjev je postajal zgolj neprijeten spomin, nekaj, kar ni spadalo v nespremenljivo obsojenost življenja na tem svojskem prostoru. — Najbrž ni nihče več upal, ne verjel, da bo meja še kdaj mogla dvigniti ljudi, udariti usodno v umirajoče se življenje in v uravnovesenost bede, ki je postajala stalna kakor pred ne še toliko leti vojna.

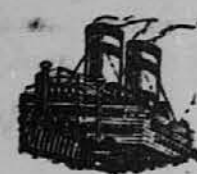
Tako je bilo do pred tremi leti, ko je stopila v veljavo določba nettunskih konvencij o svobodnem prometu v obmejni coni, določba, sklenjena prav za preprečenje tihotapstva.

Tedaj je meja ozivila z vsilo, močnejše kakor v prvem razdobju ter za življenje ljudi ob njej in njihov človeški razvoj po svoji širini, ki prevrta marsikatero do tedaj nedotaknjeno osnovo, dosti usodnejše, kako, bo prilika pokazati prihodnjic za zgledih iz neposredne bližine za doživetja.

SLOVENIC PUBLISHING CO.

TRAVEL BUREAU

216 WEST 18th STREET NEW YORK, N. Y.
PIŠITE NAM ZA CENE VOZNIH LISTOV, REZERVACIJO KABIN, IN POJASNILA ZA PO-TCVANJE

SHIPPING NEWS

14. februarja: Washington v Havre
15. februarja: Berengaria v Cherbourg
21. februarja: Saturnia v Trst
22. februarja: Europa v Bremen
Olympic v Cherbourg
23. februarja: Champlain v Havre
27. februarja: Manhattan v Havre
Rex v Genoa
1. marca: Majestic v Cehbourg
2. marca: Ile de France v Havre
6. marca: Albert Ballin v Hamburg
President Harding v Havre

8. marca: Berengaria v Cherbourg
Bremen v Bremen
Westerland v Havre

9. marca: Paris v Havre
Roma v Genoa

13. marca: Deutschland v Hamburg
Washington v Havre

15. marca: Olympic v Cherbourg

16. marca: Champlain v Havre
Conte di Savoia v Genoa

20. marca: Hamburg v Hamburg
Veednam v Boulogne
Pres. Roosevelt v Havre

22. marca: Pennland v Havre
Majestic v Cherbourg

23. marca: Ile de France v Havre

27. marca: New York v Hamburg
Saturnia v Trst
Manhattan v Havre

28. marca: Berengaria v Cherbourg
Bremen v Bremen

30. marca: Paris v Havre
Stuttgart v Hamburg
Rex v Genoa

ZBIRKA

zanimivih povesti

PRIMERNIH ZA ODRASLE IN MLADINO. — VSEBINA JE RAZNOVRSTNA: ZGODOVINSKA, ZABAVNA, POUČNA. VEČINA KNJIG JE OPREMLJENA Z LEPIMI SLIKAMI. V ZIMSKEM ČASU JIH BOSTE ČITALI Z UŽITKOM

ANDREJ HOFER	50c
BENEŠKA VEDEŽEVKA	35c
BELGRAJSKI BISER	35c
ROBINZON	50c
ROBINZON (velika izdaja)	60c
BOŽIČNI DAROVI	35c
BOJ IN ZMAGA	20c
CVETINA BOBROGRAJSKA	45c
KRANJSKA ČEBELICA (pesmi)	25c
CVETKE (pravljice za stare in mlade)	30c
ELIZABETA, HČI SIBIRSEGA JETNIKA	35c
FRAN BARON TRENK	35c
RDEČA IN BELA VRTNICA	30c
MARKO SENJANIN, SLOVENSKI ROBINZON	75c
REVOLUCIJA NA PORTUGALSKEM	30c
FRA DIAVOLO	50c
SUESKI INVALID	35c
CAROVINA S STAREGA GRADA	25c
DEVICA ORLEANSKA	50c
DEDEK JE PRAVIL (pravljice)	40c
SISTO IN SIESTO (povest oz Abrucev)	30c
SVETA NOTBURGA	35c
STEZIOLEDEC	30c
HEDVIKA, BANDITOVA NEVESTA	40c
JANKO IN METKA (kartonske slike za otroke)	30c
KOREJSKA BRATA (črtice o misijonarjih v Koreji)	30c
KRALJEVIČ IN BERAČ	30c
KRVNA OSVETA (povest iz abruških gora)	30c
KAJ SE JE MAKARU SANJALO	25c
MARON, krščanski deček iz Libanona	25c
MUSOLINO, ropar Kalabrije	40c
MRTVI GOSTAČ	35c
MALI KILATEŽ (spisal Mark Twain)	70c
MLADIM SRCEM (par krasnih črtic pisatelja Meška)	25c
NA RAZLIČNIH POTIH	40c
SVETA NOČ (pripovedke)	30c
TRI INDIJANSKE POVESTI	30c
TURKI PRED DUNAJEM	30c
TISOČI IN ENA NOČ (s slikami; trda vez)	
I. zv. \$1.30; II. zv. \$1.40; III. zv. \$1.50	
SKUPAJ \$3.75	
VOLK SPOKORNIK (spisal Franc Meško; s slikami)	\$1.00
ZADNJI DNEVI NESREČNEGA KRALJA	60c
ZLATOKOPI (povest iz Alaske)	25c
ZBIRKA NARODNIH PRIPRAVOK (dva dela)	
I. del	40c
II. del	40c
NA INDIJSKIH OTOKIH	50c
PABERKI IZ ROŽA	25c
PARIŠKI ZLATAR	25c
POŽIGALEC	25c
ZABAVNI LISTI ZA SLOVENSKO MLADINO	
3 zvezki po	50c
PRSTI BOŽJI	30c
PRAPREČANOVE ZGODBE	35c
POVODENJ (spisal Kristof Šmit)	30c
PIRIHI (spisal Kristof Šmit)	30c
PRVLJICE IN PRIPRAVKE ZA MLADINO	
I. zv.	40c
II. zv.	40c
LJUDEVIT HRASTAR, POZNAVA BOGA (spisal Kristof Šmit)	30c
PRAŠKI JUDEK	25c
ZBRANI SPISI ZA MLADINO (deset povesti, spisal Engelbert Gangl)	50c
PATRIA (povest iz irske zgodovine)	30c
POSLEDNJI MOHIKANEK	30c

Naročite jih pri:

KNJIGARNI "GLAS NARODA"

216 West 18th Street : : : New York, N. Y.

ALI STE ŽE NAROČILI SLOVENSKO-AMERIKANSKI KOLEDAR ZA 1935? — STANE 50 CENTOV. — NAROČITE GA ŠE DANES